

Skarga wniesiona w dniu 9 listopada 2004 r. przez Bouygues SA et Bouygues Télécom przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-450/04)

(2005/C 31/51)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 9 listopada 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Bouygues SA oraz Bouygues Télécom, z siedzibami odpowiednio w Paryżu i Boulogne Billancourt (Francja) reprezentowanych przez adwokatów: Louisa Vogela, Josepha Vogela, François'a Sureau, Didiera Théophile'a, Bernarda Amory'ego i Alexandre Verheyden przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżące wnoszą do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji Komisji Wspólnot Europejskich nr C(2004)3060 z dnia 2 sierpnia 2004 r.,
- stwierdzenie nieważności art. 2 wspomnianej decyzji,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga jest skierowana przeciwko decyzji nr C(2004)3060 z dnia 2 sierpnia 2004 r., w której Komisja Europejska uznała, że pożyczka akcjonariusza przyznana przez Francję Groupe France Télécom w grudniu 2002 r. w formie linii kredytowej w wysokości 9 miliardów EUR, rozpatrywana w kontekście oświadczeń formułowanych od lipca 2002 r., stanowiła pomoc państwa niezgodną ze wspólnym rynkiem. Komisja ponadto zdecydowała, że pomoc ta nie powinna stanowić przedmiotu zwrotu.

Odnosnie uznania za pomoc, skarżące zarzucają ponadto, że w spornej decyzji odmówiono zakwalifikowania jako pomoc państwa zobowiązań wynikających z oświadczeń rządu francuskiego, który publicznie popierał, od lipca do października 2002 r., kredyt dla France Télécom, podczas gdy przedsiębiorstwo to, poważnie zadłużone, wykazywało ogromne straty.

Na poparcie swoich roszczeń, skarżące podnoszą:

- że Komisja, odmawiając zakwalifikowania jako pomoc państwa oświadczeń rządu francuskiego z lipca, września i października 2002 r., rozpatrywanych indywidualnie lub łącznie, popełniła błąd w zastosowaniu art. 87 Traktatu. Pozwana powinna była stwierdzić w tym zakresie, że wspomniane oświadczenia przyniosły France Télécom korzyść, która zakłócała zarówno konkurencję, jak i wymianę handlową pomiędzy Państwami Członkowskimi;
- że zaskarżona decyzja opiera się na sprzecznych i niewystarczających podstawach. W tym względzie zostało doprecyzowane, że po stwierdzeniu, że oświadczenia rządu francuskiego łączą w sobie wszystkie cechy pomocy państwa,

Komisja nie wyciągnęła z tego faktu logicznych wniosków w postaci zakwalifikowania wspomnianych oświadczeń jako pomocy;

- że, odnośnie odmowy nakazania zwrotu pomocy, należało stwierdzić naruszenie art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 88 (93) Traktatu, jak również naruszenie, z powodu niedostatecznych podstaw decyzji, istotnych wymogów proceduralnych. Skarżące uważają w tym względzie, że Komisja mogła być bez przeszkód przedstawić w wymiarze liczbowym wysokość pomocy, nie naruszając prawa Francji do obrony, i że zwrot spornej pomocy nie naruszałby, w niniejszym przypadku, zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań.

Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2004 r. przez Association Française des Opérateurs de Réseaux et Services de Télécommunications — AFORS Télécom przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-456/04)

(2005/C 31/52)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 12 listopada 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Association Française des Opérateurs de Réseaux et Services de Télécommunications — AFORS Télécom z siedzibą w Paryżu reprezentowanego przez adwokata Oliviera Frégeta przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności art. 2 decyzji nr C(2004) 3060, z dnia 2 sierpnia 2004 r. dotyczącej pomocy państwa przyznanej przez Francję na rzecz France Télécom;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach planu mającego na celu przywrócenie równowagi bilansowi francuskiej spółki telekomunikacyjnej France Télécom, Francja — wówczas wspólnik większościowy tej spółki — udzieliła jej pożyczki na wzmocnienie funduszy własnych, w formie linii kredytowej w wysokości 9 miliardów EUR. Zaskarżoną decyzją Komisja uznała, że sporna pożyczka stanowiła pomoc państwa. Jednakże w art. 2 tej decyzji, zadecydowała, że nie powinna ona być przedmiotem środków mających na celu zwrot pomocy.